

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. Ł.
przeciwko R. K. i D. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima*

facie przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi w świetle wymienionych w skardze przepisów prawa materialnego i procesowego odwołuje się przede wszystkim do dowodów przedstawionych przez powoda w celu wykazania istnienia zobowiązania wekslowego i w istocie kwestionuje ocenę zarówno tych dowodów, jak i dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną w celu wykazania zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem. Zawarty jednak w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine*) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Istnienie weksla *in blanco* oraz deklaracji wekslowej wprawdzie ułatwia sytuację dowodową remitenta ale nie pozbawia dłużnika prawa do przedstawienia dowodów w celu wykazania zarzutu wypełnienia weksla *in blanco* niezgodnie z porozumieniem. Wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd drugiej instancji nie „przerzucił” ciężaru dowodu na powoda, lecz dokonał wykładni deklaracji wekslowej jako umowy podlegającej ocenie i interpretacji na zasadach ogólnych art. 65 k.c. z uwzględnieniem wszystkich okoliczności faktycznych sprawy wykazywanych przez obie strony, zaś prawidłowość ustaleń faktycznych stanowiących podstawę tej oceny uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Wniosek Sądu drugiej instancji, że wobec niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla *in blanco* na niekorzyść dłużników wekslowych nie powstało zobowiązanie o treści wyrażonej w wekslu zaprzecza tezie skarżącego, że spór nie został rozpoznany na podstawie stosunku wekslowego. W konsekwencji, mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi powoda na tle motywów zaskarżonego wyroku, stwierdzić

należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów procesowego mająca charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

db